

Arrest

nr. 236 386 van 4 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 26 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers, verzoeker A. B. en verzoekster V. B., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2019 waarbij hun verzoek

om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuwe KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoekers.

3.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn uit een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

Waar verzoekers betogen dat de lijst met veilige landen reeds werd bekritiseerd en verwijzen naar de schrapping van Albanië van de lijst, wijst de Raad erop dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, §3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)).

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het komt aan de asielzoeker toe om duidelijk en met substantiële redenen aan te tonen dat zijn land van herkomst desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust in casu op verzoekers. Zij dienen de aangevoerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in concreto aan te tonen. Verzoekers blijven hier echter in gebreke vermits zij zich louter beperken tot het verwijzen naar algemene informatie.

3.2. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst uit een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd (i) dat de door verzoekers aangehaalde problemen van louter interpersoonlijke aard (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, (ii) dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor verzoekers sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, (iii) dat het feit dat de dochter D. in België het opvangcentrum verliet op 14 september 2019, dat verzoekers niet weten waar zij zich nu zou bevinden en dat verzoekers niet zonder dochter kunnen terugkeren naar Albanië, redenen van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en (iv) dat de door verzoekers neergelegde documenten de vaststellingen niet kunnen wijzigen.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij in wezen niet verder komen dan het geven van een theoretische en algemene uiteenzetting, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.3.1. De commissaris-generaal merkt vooreerst op dat de door verzoekers aangehaalde problemen, meer bepaald dat zij niet akkoord waren met de relatie van hun dochter met E. K., dat zij het huis had verlaten tegen hun wil en de eventuele problemen tussen verzoekers en haar partner, van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke aard zijn en geen verband houden met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Verzoekers zetten in hun verzoekschrift uiteen dat D. het opvangcentrum heeft verlaten in september 2019, en dat onder meer een verklaring werd afgelegd bij de politie, die zij voegen als stuk. Zij verwijzen tevens naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en betogen onder meer dat het terugsturen van verzoekers naar hun land, zonder dat zij op de hoogte zijn van het lot van hun minderjarige dochter, zou neerkomen op een schending van de internationale bepalingen inzake de bescherming van de belangen van het kind. De Raad merkt vooreerst op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en de Conventie van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar hij motiveert: "Wat betreft het feit dat uw dochter D. in België het opvangcentrum verliet op 14 september 2019 en u niet weet waar zij zich nu bevindt en u niet zonder dochter kan terugkeren naar Albanië, dient vastgesteld dat deze redenen – hoe erg deze ook zijn - van louter persoonlijke en intrafamiliale aard zijn en op zich helemaal niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming."

Verzoekers voeren tevens aan dat zij tot een sociale groep behoren, naar de mening van verzoekers: het gezin/de families waarvan de kinderen het doelwit kunnen zijn van manipulatieve delinquenten en de gevolgen kunnen leiden tot vendetta of bloedwraak, en de groep van mensen die het doelwit zijn van een vendetta vanwege alle maatregelen die zij hebben genomen om hun minderjarige dochter te beschermen met name het aan de kaak stellen van illegale activiteiten aan het grote publiek en de vlucht uit het land met hun dochter, een privéjustitie waartegen "de Albanese" helaas machteloos staat. De Raad merkt echter op dat daargelaten de vraag of de door hen omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, uit wat volgt zal blijken dat verzoekers niet aantonen dat het hen in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.

3.3.2. Daargelaten de vraag of de commissaris-generaal meent dat verzoekers liegen of meent dat de verklaringen van D. B. meer lof verdienen dan die van haar ouders, zoals verzoekers voorhouden, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, namelijk hun pogingen om hun minderjarige en van huis weggelopen dochter te beschermen tegen een relatie met E. die haar onder andere mishandelt en tot drugshandel en prostitutie aanzette – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de verklaringen van verzoekers en de neergelegde documenten blijkt dat door hen reeds beroep werd gedaan op de Albanese autoriteiten en dat deze wel degelijk en daadwerkelijk optraden en actie ondernamen, getuige hiervan het neergelegde vonnis van de rechtbank van het arrondissement Korçe van 11 februari 2019. De commissaris-generaal stelt hierover vast: “Het door u neerlegde vonnis van de rechtbank van het arrondissement Korçe van 11 februari 2019 betreffende het beschermingsbevel dat D. tegen u vroeg, bevestigt dat u sinds 6 januari 2018, de dag D. jullie woning verliet inderdaad verschillende keren naar de politie van Korçe bent gegaan. In dit vonnis wordt uitvoerig besproken welke instanties naar aanleiding van welke klacht tussenkwamen. Zo blijkt dat de politie van Korçe telkens als u langsging bij hen en/of een aangifte deed, alle partijen opriep voor verhoor. Dit gebeurde door gespecialiseerde agenten, onder meer van de sectie minderjarigen en de sectie drugs. Hierbij werd telkens de zaak onderzocht. Er vonden meerdere huiszoekingen plaats bij E., maar er werd niets strafbaar tegen E. gevonden. D. van haar kant verklaarde telkens dat zij uit vrije wil thuis was vertrokken en dat zij over niets een klacht wenste in te dienen. Uit dit vonnis blijkt eveneens dat er tevens tussenkomsten waren van psychologen en van de kinderbescherming van de gemeente Korçe die de situatie van D. eveneens onderzochten en haar alle beschikbare hulp aanboden, maar dat D. weigerde hierop in te gaan. Omdat zij ouder was dan veertien kon zij hier evenmin toe gedwongen worden. Dat D. omdat ze ouder was dan veertien jaar niet gedwongen kon worden om terug te keren, werd tevens bevestigd door uw echtgenoot (CGVS A. I, p. 10).” Verzoekers komen niet verder dan dit te bekritisieren en tegen te spreken, doch ze werpen geen ander licht op deze pertinente vaststellingen waaruit blijkt dat zij wel degelijk beroep konden doen op de Albanese autoriteiten en dat deze wel degelijk, uitgebreid en veelvuldig actie ondernamen.

Waar verzoekers voorhouden dat zij nooit opgeroepen zijn voor een officiële verklaring bij de politie – wat zij bestempelen als een ernstige aanwijzing voor nalatigheid – gaan zij niet enkel voorbij aan voorgaande motieven, maar dringt dezelfde vaststelling zich op wat betreft de volgende motieven: “Geconfronteerd met deze tussenkomsten van de Albanese autoriteiten – hoewel u zelf ook aangaf contacten te hebben gehad met deze verschillende diensten (CGVS II, p. 8) - betwistte u deze en stelde u dat zij dit noteren hoe zij dit willen (CGVS II, p. 8). U kaartte deze manipulatie en dit volgens u gebrekkige optreden van de Albanese autoriteiten evenwel nergens aan (CGVS II, p. 9) omdat u gelet op het beschermingsbevel niet wist waar naar toe te gaan. Dit is echter geenszins afdoende om uw nalaten te verklaren. Ook uw beweringen dat de Albanese autoriteiten niet optraden bij incidenten na februari 2019, worden tegengesproken door uw verklaringen ter zake. Zo verklaarde u immers dat, naar aanleiding van een aangifte van u bij de politie van Korçe in maart 2019 dat D. mishandeld werd door E., de politie haar liet komen voor verhoor en haar liet onderzoeken door een wetsdokter. U verklaarde dat dit onderzoek afgesloten was omdat u nog niet was opgeroepen (CGVS II, p. 4-5, 9). Dat u (nog) niet werd opgeroepen door de politie betreffende dit incident kan te wijten zijn aan tal van factoren, immers uw dochter D. verklaarde niet mishandeld te zijn (CGVS II, p. 9), maar volstaat geenszins om te getuigen van enige onwil tot het beiden van bescherming, noch volstaat dit om te stellen dat het onderzoek afgesloten is. U stelde dat bij het laatste incident – enkele dagen voor uw vertrek uit Albanië - u te horen had gekregen dat D. tot prostitutie zou gedwongen zijn. U ging hiermee naar de politie, maar u verklaarde dat deze hier evenmin iets in ondernamen omdat u niet werd opgeroepen (CGVS II, p. 10). Opnieuw dient er op gewezen te worden dat u (nog) niet werd opgeroepen te wijten kan zijn aan tal van factoren en opnieuw dient vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat de Albanese autoriteiten niet in uw belang zouden opgetreden. Immers wanneer u enkele dagen later opnieuw contact opnam met de politie omdat E. in uw buurt gesignaleerd was en u naar buiten wou met D. die op dat moment weer thuis woonde, werd E. gearresteerd. De politie kwam tevens bij u thuis langs om een verklaring af te nemen van D. D. was toen echter niet in staat om een verklaring te geven (CGVS II, p. 10). U of uw dochter gingen hierna op geen enkel moment echter zelf nog langs bij de politie omdat D. dit niet wou en omdat jullie even later uit Albanië vertrokken (CGVS II, p. 10).” (eigen onderlijning)

Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar E. M. die zij benoemen als de 'corrupte politieagent', geven zij zelf aan dat tuchtrechtelijke sancties zijn opgelegd en strafrechtelijke procedures zijn ingeleid tegen voormelde heer. De commissaris-generaal wijst er dan ook terecht op dat de Albanese autoriteiten wel degelijk in het belang van verzoekers hebben opgetreden. Waar zij stellen dat dit geen garantie is dat de autoriteiten in staat zijn om een minderjarige te helpen die het doelwit is van en gemanipuleerd wordt door een dader, herhaalt de Raad het door de commissaris-generaal gestelde: de bescherming die de nationale overheid biedt, moet daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Verzoekers doen met hun algemeen betoog omtrent corruptie en het gebrek aan voorleggen van bewijs ook geen afbreuk aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat zij de naam van de broer van E. M., noch zijn exacte functie kennen.

Verder herhalen verzoekers hun eerder afgelegde verklaringen door opnieuw te verwijzen naar hun medewerking aan het televisieprogramma 'Stop', maar zij stellen hiermee de vaststelling van de commissaris-generaal dat de politiediensten zelf net voor het vertrek van verzoekers uit Albanië nog langskwamen bij verzoekers wanneer zij hen contacteerden en hierbij ook optraden tegen E., niet in een ander daglicht.

Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij geen toegang hadden tot en geen beroep konden doen op de Albanese politie en autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers hun verklaringen, de ondernomen acties en de door hen zelf voorgelegde documenten. Verzoekers komen niet verder dan het voeren van een algemeen en herhalende betoog in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisieren en tegen te spreken. Zij tonen echter niet aan, en zij maken voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers voorhouden te vrezen. Zij maken hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat zij met betrekking tot de problemen geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten en dat deze niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen hiervoor hulp en/of bescherming te bieden. Gelet op deze vaststellingen kunnen verzoekers ook niet dienstig verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de algemene verwijzing van verzoekers doorheen hun verzoekschrift naar het bestaan van bloedwraak in Albanië en het gebrek aan bescherming hiertegen, merkt de Raad nog op dat, nog daargelaten het feit dat er in casu geen sprake is van bloedwraak, de loutere verwijzing naar de traditie van bloedwraak in Albanië, de algemene betogen over corruptie en de overige verwijzingen naar algemene rapporten en artikels, niet volstaan om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, in tegenstelling tot hetgeen zij voorhouden en gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Betreffende verzoekers hun verwijzingen naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke uitspraken in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

3.3.3. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

In de mate dat verzoekers de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, hebben de verzoekende partijen voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 26 mei 2020 verwijzen naar het verzoekschrift.

Ze benadrukken tevens dat hun dochter nog steeds vermist is en er nog een internationale zoekprocedure loopt vanuit België. Verzoekende partijen geven te kennen dat volgens de maatschappelijke werkers van het centrum, de geestelijke gezondheid van verzoekster zorgwekkend begint te worden.

Ofschoon begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin verzoekende partijen verkeren gezien hun dochter vermist is, dient te worden hernomen dat dit van louter persoonlijke en intra-familiale aard is en op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Ook het psychische lijden waarmee verzoekster ten gevolge hiervan kampt, betreft een louter medisch probleem en valt op zich niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast betogen verzoekende partijen dat wat betreft de eerbiediging van de rechten van de verdediging, zij benadeeld zijn door de procedurele veranderingen in toepassing van voormeld bijzondere machtenbesluit en door deze buitensporig korte termijnen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dat de rechten van verdediging gerespecteerd zijn. Verzoekende partijen hebben middels de pleitnota gebruik gemaakt van de mogelijkheid om hun opmerkingen te formuleren op de in de beschikking van 19 maart 2020 opgenomen grond en hebben deze voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van dit argument. In de mate verzoekende partijen nog voorhouden dat het moeilijk is om hun raadsman te ontmoeten, wijst de Raad er op dat er tal van mogelijkheden zijn, zoals een telefoon, om communicatie te hebben met hun raadsman.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

M.-C. GOETHALS